

Sygn. akt III AUa 1100/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Anna Michalik

Sędziowie: Sędzia SA Marcin Graczyk

Sędzia SA Dorota Szarek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. D.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji J. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 lipca 2020 r. sygn. akt XIII U 334/20

zmienia zaskarżony wyrok w całości oraz poprzedzając go decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z 25 października 2019 r. znak (...) w ten sposób, że przy ustaleniu podstawy wymiaru emerytury J. D. nakazuje uwzględnienie waloryzacji emerytur i rent inwalidzkich przypadających w okresie między zwolnieniem ze służby a ustaleniem prawa do emerytury.

Marcin Graczyk Anna Michalik Dorota Szarek

Sygn. akt III AUa 1100/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 października 2019 r. nr (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., na podstawie art. 5, 12, 13, 15d, 41w w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz. U. z 2019 r., poz. 288 ze zm.) i po rozpoznaniu wniosku z 13 września 2019 r. ustalił J. D. prawo do emerytury od 1 września 2019 r., tj. od dnia w którym zgłoszono wniosek oraz ustalił jej wysokość.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła J. D. wnosząc o jej zmianę poprzez podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia o wskaźniki wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w okresie między zwolnieniem ze służby (31 maja 2017 r.) a ustaleniem prawa do emerytury (1 września 2019 r.), tj. waloryzacje przypadające po 31 maja 2017 r. - zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...).

Odwołująca podniosła, że w jej przypadku w ww. czasie miały miejsce waloryzacje w marcu 2018 r. – 2,98% i w marcu 2019 r. – 2,86%.

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., odpowiadając na odwołanie, podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (pkt 1) i zasądził od J. D. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

J. D. (ur. (...)) złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury policyjnej 13 września 2019 r.

J. D. od 15 września 1999 r. do 28 lutego 2017 r, pełniła służbę w Służbie (...), natomiast od 1 marca 2017 r. do 31 maja 2017 r. w Służbie (...)

Od 15 września 1999 r. do 3 marca 2005 r. odwołująca pełniła służbę przy realizacji zadań policyjnych określonych w ustawie z 24 lipca 1999 r., zaś od 1 marca 2017 r. do 31 maja 2017 r. odwołująca pełniła służbę przy realizacji zadań policyjnych wskazanych w ustawie z 27 sierpnia 2009 r. o Służbie (...) w łącznym wymiarze 5 lat, 8 miesięcy i 20 dni.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy ustalił odwołującej prawo do emerytury policyjnej od 1 września 2019 r. oraz jej wysokość. W decyzji nie uwzględniono waloryzacji jej podstawy w 2018 i w 2019 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zebranych w aktach sprawy i aktach emerytalnych. W ocenie Sądu Okręgowego dokumenty znajdujące się w aktach sprawy są autentyczne, a ich treść nie budzi wątpliwości, ponadto nie były one także kwestionowane przez żadną ze stron. Z uwagi na spór co do prawa, Sąd pierwszej instancji wskazał, że brak było konieczności zarządzania dowodu z przesłuchania stron. Brak było również konieczności wydawania postanowienia dowodowego co do zebranego materiału dowodowego w oparciu o treść art. 243² k.p.c.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że w myśl art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna, mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że stan faktyczny w sprawie był w istocie bezsporny, natomiast strony różniła jedynie jego ocena prawna. Odwołująca kwestionowała decyzję z 25 października 2019 r. o ustaleniu prawa do emerytury i ustaleniu jej wysokości w zakresie w jakim w decyzji tej nie dokonano podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego wskaźnikami waloryzacji przypadających w latach 2018 i 2019.

Dokonując analizy powyższego zarzutu odwołującej Sąd Apelacyjny wskazał, że zgodnie z art. 12 ust.1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji z 20 października 2019 r., emerytura policyjna przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który w dniu zwolnienia posiada 15 lat służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Służbie Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Służbie Celno-Skarbowej lub w

Służbie Więziennej z wyjątkiem funkcjonariusza, który ma ustalone prawo do emerytury określonej w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obliczonej z uwzględnieniem okresów służby okresów z nią równorzędnych.

Zgodnie z ust. 2 powyższego przepisu, w przypadku funkcjonariuszy Służby Celnej lub funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej dodatkowo wymagane jest ukończenie 55 lat życia i posiadanie stażu służby co najmniej 5 lat przy wykonywaniu zadań określonych odpowiednio w art. 1 ust. 2 pkt 4 i 5 ustawy z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej lub w art. 2 ust. 1 pkt 4-6 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (pkt 1) lub służby w Służbie Celno-Skarbowej (pkt 2).

Funkcjonariusz Służby Celnej lub funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej, który w dniu zwolnienia ze służby, przekształcenia albo wygaśnięcia stosunku służbowego osiągnął staż służby 15 lat, w tym co najmniej 5 lat, o których mowa w ust. 2, ale nie osiągnął wieku 55 lat życia, nabywa prawo do emerytury w dniu osiągnięcia tego wieku, niezależnie od przyczyny zwolnienia ze służby, wygaśnięcia czy przekształcenia stosunku służbowego (ust. 3).

Zgodnie natomiast z art. 5 ust. 1 ww. ustawy zaopatrzeniowej, podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, z zastrzeżeniem ust. 2-4 i art. 33b.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że kwestię podstawy wymiaru emerytury funkcjonariuszy Służby Celnej lub funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej reguluje art. 5 ust. 1a ustawy, który w dacie zaskarżonej decyzji przewidywał, że podstawę wymiaru emerytury funkcjonariusza Służby Celnej lub funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej stanowi średnie uposażenie należne funkcjonariuszowi przez okres kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez funkcjonariusza. Przepis ten nie zawierał zastrzeżenia (w przeciwieństwie do art. 5 ust. 1), że stosuje się art. 5 ust. 2-4, stwierdzając jedynie, że w przypadku obliczania podstawy wymiaru emerytury funkcjonariuszy Służby Celnej lub funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej art. 18f ust. 2-5 ustawy zaopatrzeniowej stosuje się odpowiednio.

Również zasady ustalania wysokości zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Służby Celnej lub funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej uregulowane zostały osobno, tj. w art. 15d ustawy zaopatrzeniowej. Wynika z niego, iż emerytura dla funkcjonariuszy, o których mowa w art. 12 ust. 2-3 ustawy zaopatrzeniowej, którzy zostali mianowani do Służby Celnej po 14 września 1999 r. wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta na zasadach określonych w art. 15a tej ustawy.

Przepisu tego nie stosuje się do funkcjonariuszy Służby Celnej lub Służby Celno - Skarbowej, jeżeli przed 2 stycznia 1999 r. funkcjonariusz:

- 1) pełnił służbę w Policji, Urzędzie Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej lub Służbie Więziennej;
- 2) pełnił zawodową służbę wojskową;
- 3) pełnił służbę lub był zatrudniony w jednostkach, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1-lc lub 3- 4 ustawy zaopatrzeniowej.

Powyższe reguły ustalania świadczeń dotyczą również funkcjonariuszy Służby Celnej, których stosunek pracy został przekształcony w stosunek służbowy na podstawie art. 22b ustawy z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej lub art. 99 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (art. 15d ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej)

W świetle powyższych regulacji Sąd Okręgowy stwierdził, że ustawodawca decydując się na wprowadzenie z dniem 1 stycznia 2018 r. w ustawie z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), regulacji obejmujących również funkcjonariuszy Służby Celnej lub funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej, uczynił to jednak na odmiennych zasadach. W konsekwencji pewne odmienności dotyczą również zasad obliczania wysokości świadczenia tej grupy funkcjonariuszy.

W ocenie Sądu Okręgowego z art. 5 ust. 1a, dotyczącego wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego funkcjonariusza Służby Celnej lub funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej wynika, że obliczenie to następuje na nieco innych zasadach niż w odniesieniu do funkcjonariuszy pozostałych służb mundurowych. W konsekwencji, w przeciwieństwie do regulacji przewidzianej w art. 5 ust. 1 ustawy - w art. 5 ust. 1a brak odniesienia dotyczącego obowiązku stosowania art. 5 ust. 3 zgodnie z którym, jeżeli w okresie między zwolnieniem ze służby funkcjonariusza a ustaleniem prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej przypadają waloryzacje emerytur i rent inwalidzkich, podstawę wymiaru tych świadczeń podwyższa się wskaźnikami wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w tym okresie.

Wobec powyższego, Sąd pierwszej instancji, uznał że w odniesieniu do funkcjonariuszy Służby Celnej i Służby Celno – Skarbowej ustawodawca wyłączył możliwość uwzględnienia waloryzacji przypadających w okresie między zwolnieniem funkcjonariusza ze służby ustaleniem prawa do emerytury.

W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął, że zasadnie organ emerytalny w zaskarżonej decyzji wyliczając świadczenie emerytalne odwołującej się pominął waloryzacje z 2018 i 2019 roku.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od odwołującej się na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego koszty procesu.

W myśl tego przepisu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty procesu składał się koszt zastępstwa procesowego w kwocie 180 złotych stosownie do 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 z ze zm.) tj. koszty według stanu prawnego na dzień wniesienia odwołania.

Od powyższego wyroku apelację wniosła odwołująca się. Zaskarżając wyrok w całości zarzuciła Sądowi Okręgowemu:

1. nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy oraz niedokonanie wszechstronnego i pełnego wyjaśnienia jej podstaw faktycznych i prawnych;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 5 ust. 3 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego, Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 288 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie, a tym samym niepodwyższenie podstawy wymiaru świadczenia wskaźnikami wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w okresie między zwolnieniem ze służby, a ustaleniem prawa do emerytury;

3. naruszenie art. 32 Konstytucji poprzez niejednakowe traktowanie przez Sąd Okręgowy w W. osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych – funkcjonariuszy Służby Celnej poprzez wydanie różnych wyroków w zakresie wysokości emerytury.

W związku z powyższymi zarzutami odwołująca się wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia ustalonego decyzją z 25 października 2019 r. nr ewid. (...) wskaźnikami wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w okresie między zwolnieniem a ustaleniem prawa do emerytury, tj. waloryzacje przypadające po 31 maja 2017 r., wypłacenie należnego wyrównania z odsetkami za okres od 13 września 2019 r. do czasu zmiany kwoty podstawy wymiaru świadczenia po dokonaniu wnioskowanych zmian, a w przypadku oddalenia skargi o odstąpienie od obciążania odwołującej kosztami procesu, w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu apelacji odwołująca wskazała, że w jej ocenie Sąd Okręgowy przyjął błędną interpretację przepisu art. 5, a w szczególności art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej. W ocenie odwołującej art. 5 ust 3 ma zastosowanie

także do funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno – Skarbowej. W dalszej kolejności J. D. podniosła, że w uzasadnieniu do projektu nowelizacji ustawy zaopatrzeniowej z 27 marca 2003 r. wskazano, że przepis ten jest przewidziany dla jednostkowych przypadków sytuacji, gdy między dniem zwolnienia ze służby a ustaleniem prawa do świadczenia przez organ emerytalny mają miejsce waloryzacje emerytur i rent inwalidzkich. Ponadto, odwołująca się zauważyła, że brak możliwości zastosowania art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej do funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno – Skarbowej, w odróżnieniu od pozostałych funkcjonariuszy, stanowiłby nieuzasadnione nierówne traktowanie tych funkcjonariuszy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest zasadna i zasługiwała na uwzględnienie, co doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Apelacyjny podziela ustalenia dotyczące stanu faktycznego poczynione przez Sąd pierwszej instancji i przyjmuje je za własne, czyniąc je podstawą własnego rozstrzygnięcia stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c. Wobec tego zbędne jest ich ponowne przedstawienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do interpretacji obowiązujących przepisów prawa i w tym zakresie Sąd Apelacyjny dokonał odmiennej od Sądu pierwszej instancji oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego.

Sąd Apelacyjny za uzasadniony uznał zarzut apelacji dotyczący naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 5 ust. 3 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz.U. z 2019 r. poz. 288 ze zm.), poprzez błędne przyjęcie, że powyższy przepis nie znajduje zastosowania do funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno – Skarbowej, co skutkowało nieuwzględnieniem przy ustaleniu podstawy wymiaru emerytury wskaźników waloryzacji świadczeń emerytalnych przypadających pomiędzy zwolnieniem odwołującego się ze służby a ustaleniem jego prawa do świadczenia emerytalnego.

Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, z zastrzeżeniem ust. 2-4 i art. 33b.

Zgodnie z art. 5 ust. 1a podstawę wymiaru emerytury funkcjonariusza Straży Marszałkowskiej, Służby Celnej lub Służby Celno-Skarbowej stanowi średnie uposażenie lub wynagrodzenie należne przez okres kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez funkcjonariusza. Przepisy art. 18f ust. 2, 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

Na podstawie art. 5 ust. 2 podstawę wymiaru renty inwalidzkiej dla funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej w służbie kandydackiej stanowi odpowiednie uposażenie zasadnicze przewidziane dla najniższego stanowiska służbowego wraz z dodatkiem za posiadany stopień, z miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie funkcjonariusza ze służby.

Natomiast w myśl art. 5 ust. 3, jeżeli w okresie między zwolnieniem ze służby funkcjonariusza a ustaleniem prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej przypadały waloryzacje emerytur i rent inwalidzkich, podstawę wymiaru tych świadczeń podwyższa się wskaźnikami wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w tym okresie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego argumenty przedstawione przez odwołującą się w wywiedzionej apelacji zasługują na aprobatę. Słusznie bowiem J. D. podniosła, że regulacja zawarta w art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej nakazująca podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia o wskaźnik wszystkich waloryzacji przypadających w okresie pomiędzy zwolnieniem ze służby a ustaleniem prawa do świadczenia emerytalnego odnosi się również do funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno – Skarbowej.

Należy bowiem zauważyć, że art. 5 ustawy zaopatrzeniowej zawiera regulację dotyczącą ustalania wysokości świadczeń emerytalnych i rentowych należnych funkcjonariuszom, których dotyczy ustawa. Jak trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji, przepis zawiera regulacje różniące się w zakresie zasad obliczania podstawy wysokości świadczenia

funkcjonariuszy w zależności od tego czy dotyczy to emerytury czy renty oraz do jakiej grupy należy funkcjonariusz tj. czy do grupy objętej regulacją zawartą w ust. 1 czy w ust. 1a, a w zakresie rent do grupy funkcjonariuszy wskazanych w ust. 2.

Wbrew jednak stanowisku Sądu pierwszej instancji, regulację zawartą w ust. 3 należy odnosić do świadczeń należnych funkcjonariuszom wymienionych we wcześniejszych ustępach tego przepisu bez wyjątku, za czym przemawia systemowa wykładnia przepisu.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym intencją ustawodawcy, który 1 stycznia 2018 r. wprowadził do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 18 lutego 1994 r. regulacje dotyczące funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno – Skarbowej, było zróżnicowanie ich sytuacji prawnej względem funkcjonariuszy innych służb mundurowych. W związku z tym nie do zaakceptowania jest stanowisko Sądu Okręgowego, że skoro w art. 5 ust. 1a nie znalazło się – w przeciwieństwie do art. 5 ust. 1 odesłanie do art. 5 ust. 3, to oznacza, że nie jest możliwe podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia funkcjonariusza Służby Celnej lub Celno – Skarbowej o wskaźnik wszystkich waloryzacji przypadających

w okresie pomiędzy zwolnieniem ze służby a ustaleniem prawa do świadczenia emerytalnego. Wyłączenie funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno - Skarbowej spod regulacji zawartej w art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej powodowałoby bowiem nieuzasadnione zróżnicowanie ich sytuacji względem funkcjonariuszy pozostałych formacji mundurowych, a tym samym może być uznane za przejaw dyskryminacji.

Ponadto ustalenie wymiaru świadczenia emerytalnego funkcjonariuszy na podstawie kwoty uposażenia przysługującego przed zwolnieniem ze służby, po znacznym upływie czasu od tego zwolnienia powodowałoby ukształtowanie sytuacji tych funkcjonariuszy bez konkretnej przyczyny w sposób mniej korzystny niż w sytuacji, w której ich świadczenie byłoby ustalone na dzień odejścia ze służby. Zapobiega temu wprowadzony obowiązek waloryzacji podstawy wymiaru świadczeń o wskaźnik wszystkich waloryzacji przeprowadzonych od dnia zwolnienia ze służby do dnia ustalenia świadczenia.

Dla ustalenia prawidłowej wykładni art. 5 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) zwrócić należy uwagę na zmiany jakie nastąpiły w brzmieniu tego przepisu w okresie od uchwalenia ustawy. W pierwotnym brzmieniu ust. 1 tego przepisu stanowił, iż podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku.

Dodanie ust. 3 w art. 5 po ust. 2 nastąpiło na mocy ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw z 27 marca 2003 r. (Dz. U. nr 56, poz. 498).

Na mocy nowelizacji z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustawy (Dz.U. Nr 166, poz. 1609) w ust. 1 dodane zostało zastrzeżenie odnoszące się do ust. 2, 3 i art. 33b. W ust. 2 została określona podstawa wymiaru renty inwalidzkiej enumeratywnie wymienionej grupy funkcjonariuszy. W wyniku kolejnej nowelizacji zastrzeżenie z ust. 1 zostało rozszerzone na ust. 2-4.

To, że na mocy ustawy z 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy policji, agencji bezpieczeństwa wewnętrznego, agencji wywiadu, służby kontrwywiadu wojskowego, służby wywiadu wojskowego, centralnego biura antykorupcyjnego, straży granicznej, biura ochrony rządu, państwowej straży pożarnej i służby więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 1321) wprowadzono w art. 5 ust. 1a, który nie zawiera odwołania się do odpowiedniego stosowania ust. 3, nie przesądza, że zapis zawarty w ust. 3 nie odnosi się do funkcjonariuszy o których mowa w ust. 1a.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283 z późn. zm.) „przepisy ustawy redaguje się zwięźle i syntetycznie, unikając nadmiernej szczegółowości, a zarazem w sposób, w jaki opisuje się typowe sytuacje występujące w dziedzinie spraw regulowanych tą ustawą”.

Wobec tego, że w art. 5 ust. 3 uregulowana została zasada podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia o wskaźnik wszystkich waloryzacji przypadających w okresie pomiędzy zwolnieniem ze służby a ustaleniem prawa do świadczenia emerytalnego bez wskazywania, że dotyczyć ma to wskazanej grupy funkcjonariuszy jak to zostało wskazane np. w ust. 2, to dodatkowo przemawia za tym by uznać, że należy stosować ten zapis zarówno do grupy funkcjonariuszy wskazanych w art. 5 ust. 1 jak i w art. 5 ust. 1a.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, uznać należy, że określenie „funkcjonariusz” użyte w art. 5 ust. 3 odnosi się także do funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno – Skarbowej, a odmienna interpretacja prowadziłaby, jak wskazano powyżej, do nieuzasadnionego zróżnicowania sytuacji prawnej funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno – Skarbowej w stosunku do funkcjonariuszy innych formacji mundurowych, a tym samym do ich dyskryminacji poprzez pozbawienie korzyści wynikających z waloryzacji ich świadczeń emerytalnych w sytuacji objętej normą art. 5 ust. 3 ww. ustawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że J. D. zasadnie domaga się ustalenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem waloryzacji za okres pomiędzy zwolnieniem ze służby, które miało miejsce 31 maja 2017 r. a ustaleniem prawa do świadczenia emerytalnego na mocy decyzji z 25 października 2019 r. Oznacza to, że Sąd pierwszej instancji błędnie uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w całości oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego.

Marcin Graczyk Anna Michalik Dorota Szarek